

Don Kihot

Miguel de Cervantes Saavedra

Kratek opis knjige

Don Kihot je zgodba o siromašnem človeku imenovanem Alffonco Kihono Dobri. Ves čas je bral viteške romane in sanjal o vitezih, da je na okolico čisto pozabil. Po prebranih romanih se mu je porodila misel, da bi se v svet odpravil kot popotni vitez, da bi pomagal nesrečnim ter maščeval krivico. Za svojo gospodarico je izbral Dulnejo Golaško, o kateri je menil, da je najlepša ženska na svetu. S sabo je vzel svojega konja Rosinanta, hrano, se oblekel po viteško in se odpravil na pot. Ustavil se je v krčmi, ki jo je imel za grad. Prenočil je tam in prosil krčmarja, naj ga naredi za viteza. Zjutraj se je odpravil dalje, ne da bi kaj plačal in je prinašal ljudem bolj nesrečo in krivico kot pa srečo. Po krajšem potovanju se je vrnil domov in nagovoril soseda, po imenu Sančo Pansa, naj gre z njim kot oproda. Za plačilo pa mu je obljubil otok ali kraljestvo. Tako sta odšla. Don Kihot je dalje počenjal neumnosti tako, da je napadal velikane, ki so bili v resnici mlini na veter ter osvobajal zločince za katere je mislil, da so po nedolžnem zaprti. Oba sta potovala naprej. Sančo Pansa je bil velikokrat tepen, postajal pa je tudi vse bolj neumen kot njegov gospodar. Nekoč sta prišla mimo nekega vojvoda in vojvodinje, ki sta ju povabila v grad. Kasneje je Sančo Pansa postal poglavar nekega otoka. Don Kihot je mislil, da so se oprodi sanje naposled izpolnile, zato je pot nadaljeval sam. Sančo Pansa pa je ta otok zapustil v zelo kratkem času, ker se je odločil, da ni dober za vladarja. Odpravil se je za gospodarjem. Tako sta oba odšla novim dogodivščinam naproti. Vaščani so tuhtali, kako bi blaznega Don Kihota spravili domov. Čez nekaj časa se le odločijo kako. Nekega dne je nasproti Don Kihotu prijezdil vitez belega meseca in trdil, da Dulneja ni lepša od njegove izbranke. Don Kihot pa je trdil ravno obratno, zato sta se domenila, da se bosta bojevala. Zmagovalec bo odločal o poražencu. Don Kihot je izgubil in tako je moral izpolniti vse ukaze nasprotnika. Vrniti se je moral domov in tam ostati leto dni. Tako sta se Don Kihot in Sančo Pansa vrnila domov. Kmalu za tem je Don Kihot zbolel; po vsej verjetnosti, ker je bil poražen. Zdravje se mu je naglo slabšalo. Nazadnje je Don Kihot naredil oporoko in razdelil svoje imetje. Tik pred smrtjo je priznal, da ni blazen, saj je priznal, da je bil neumen in da je njegovo ime Alffonco Kihoto Dobri ne pa Don Kihot. Žal pa ga je pamet srečala prepozno. Po nekaj trenutkih je prav mirno in spokojno umrl.

Opis komičnega prizora

Knjiga se mi ni zdela tako komična kot pravijo različni viri: “*Cervantesovo glavno delo je prvi del Don Kihota, v katerem prevladujeta fantastični humor in razkošno bogastvo bistrournih domislic (Fiederich Schlegel: Pogovor o poeziji(1799))*” ali pa: “*in kdor ga prebere in prebira, kakor zahteva Unamuno, spozna, da stoji Don Kihot v isti vrsti z Odisejo, Božansko komedijo, Hamletom, Faustom, ali pa, da jih nemara še presega, mojstrovina med mojstrovinami, ki se je v njih najpogosteje utelesil ustvarjajoči človeški duh (Stanko Leben: Uvod v Don Kihota (1935))*”.

Kjub vsemu, pa me je knjiga prevzela v delu, ko je Don Kihot zamenjal tropa ovac za vojski, ki se približujeta v dimnem oblaku, ki je bil posledica dvigovanja prahu iz suhe zemlje, ki so

jo teptale ovce. V obeh "vojskah" je videl mogočne viteze, ki so imeli zelo lepe ščite in vsak vojak je imel svojo posebnost. Eden je imel namesto ščita je vrata, ki so nekoč zapirala jeruzalemski tempelj, drugi je imel izjemno hitrost,...

Don Kihot in njegovi zvesti oproda, sta se odločila, da se bosta povzpela na pečino, na kateri bosta boljše videla "sovražni si vojski". Don Kihot se je odločil, da bo pomagal eni od "vojsk", takrat pa ga je Sančo opozoril in mu povedal, da sta ti dve vojski v bistvu le dva troja ovac. Don Kihot mu seveda ni verjel in ga je začel ozmerjati in enačiti s strahopetcem. Po teh besedah je z ostrogami spodbodel Rosinanta in se podal "v boj". Pri tem ga je Sančo opozarjal naj ne hodi, saj to je neumnost. Ko je prispel do troja ovac, je začel pokol s sulico in mečem. Pastirji so ga skušali spametovati z besedami, a ker so videli, da z lepimi ne bo nič, so preskočili na grde, tako da so začeli v hrabrega viteza metati kamne. Zadel ga je velik potočni kamen ravno v rebra in mu jih dva tudi polomil. Ko je videl, kaj se mu je zgodilo, je pomislil, da je hudo ranjen ali pa celo mrtev. Takoj je zgrabil njegov čudežni napitek, a preden ga je spil, mu je kamen priletel v steklenico in jo razbil. Seveda pa steklenica ni bila edina razbita stvar. Razbiti so bili tudi njegovi zobje in polomljena sta bila dva prsta.

Opis tragičnega prizora:

Don Kihot in njegovi zvesti oproda sta se odločila, da si bosta vzela kratek premor po dolgih in napornih dogodovščinah. Ustavila sta se na neki jasi, kjer je bil tudi majhen potok. Sančo, ki je imel nalogo, da poskrbi za Rosinanta in njegovega oslička, je pomislil, da je rosinant že v letih in posledično ne bi mogel nič narediti kabi kobil, če bi morebiti prišla mimo. A usoda je želela, da se je ravno tadaj prikazal cel trop kobil, ki so jih vodili jangveški gonjači. Ko so videli, da Rosinant naskakuje eno od kobil, so ga začeli mlatiti, in ga mlatili dokler se ubogi konj ni zgrudil na tla. To vidoč Don Kihot, se je razjezil in rekel Sanči Pansu, da to niso vitezi in da lahko tudi on pomaga maščevati Rosinanta. Ampak ker je bilo razmerje dvajset proti dva, se je Sančo prestrašil, a ga je v istem trenutku pomiril njegov gospodar.

Oba sta se zatekla proti Jangvežanom in začela mlatiti z meči. Ko so to kmetje (Jangvežani) videli so začeli tepsti Don Kihota in njegovo oprodo. Tako hudo so ju premlatili, da sta se oba zgrudila na tla poleg Rosinanta.